Ai është distancuar nga vajtuesja, nga ajo që i rruan flokët (në raste fatkeqësish) dhe nga ajo që i shqyen rrobat.”

Ebu Burde ibn Ebu Musai (Allahu qoftë i kënaqur me të!) tregon: “Ebu Musai u sëmur rëndë, e në atë rast i ra të fikët, ndërsa kokën e kishte në prehrin e njërës prej grave të tij. Nuk mund të kundërshtonte asgjë (kur ajo qante), e, kur u këndell, tha: “Unë distancohem prej asaj që është distancuar edhe i Dërguari i Allahut ﷺ. Ai është distancuar nga vajtuesja, nga ajo që i rruan flokët (në raste fatkeqësish) dhe nga ajo që i shqyen rrobat.”

[Sahih] [Muttefek alejhi]

Ebu Burde (Allahu qoftë i kënaqur me të!) transmeton se babai i tij, Ebu Musa Eshariu (Allahu qoftë i kënaqur me të!), u sëmur rëndë derisa i ra të fikët. Koka e tij ishte në prehërin e njërës prej grave të tij, e cila bërtiti dhe vajtoi, por ai nuk mundi t’i përgjigjej për shkak të gjendjes së pavetëdijshme. Kur u këndell, tha: Unë distancohem nga kushdo që është distancuar prej tij i Dërguari i Allahut ﷺ. Ai është distancuar prej: Es Salikah: gruaja që ngrit zërin me vajtime kur e godet ndonjë fatkeqësi. El Halikah: gruaja që rruan flokët në shenjë pikëllimi për fatkeqësinë që e ka goditur. Esh Shakkah: gruaja që shqyen rrobat nga mërzia për fatkeqësinë që e ka goditur. Kjo, ngase këto veprime janë prej zakoneve të kohës së injorancës paraislame (xhahilijetit). Në vend të tyre, njeriu urdhërohet të jetë i durueshëm në kohë fatkeqësie dhe ta kërkojë shpërblimin te Allahu.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sq/show/4849